

De roze erfenis

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos
Fotograaf: Roze/Rode huis – Yvonne van Ieperenburg
Fotograaf: Auteur – Ron van Vossen
Corrector: Barbara de Jong
Cover design: Alexander den Boer

ISBN nr: 9789464050578

© Astrid den Boer-Hasenbos

De roze erfenis

Astrid den Boer-Hasenbos

roman

Voor Liza

Met dank aan:

Yvonne van Vossen, die precies voor ogen had, wat ik graag als foto op de voorkant wilde hebben en Barbara de Jong voor alle vrije uurtjes, die ze besteed heeft aan het nalezen van het verhaal.

1.

Sijmen de Graaf zat onderuit gezakt tegen de grote mast op het voordek van zijn zeiljacht geleund. Zijn zeiljacht lag in de haven van Harderwijk ongeveer een kilometer of twee uit de kust voor anker. Dit omdat hij geen zin in aanloop had, wat beslist gebeurd zou zijn als hij met zijn jacht in de haven gelegen had. Als er geen familie langs kwam, dan kwamen er wel vrienden of buurtgenoten langs en daar had hij momenteel helemaal geen behoefte aan.

De zon scheen heerlijk op het water en er stond een lekker briesje. Sijmen staarde naar de horizon en volgde met zijn ogen een zeiljacht. Eigenlijk was het schitterend weer om te zeilen, maar hij kon zich er niet echt toe zetten om uit te varen.

Zijn mobiel ging een aantal keren af. Hij keek er niet naar. Het rinkelen van de beltoon hield op een gegeven moment vanzelf op.

Hij bleef voor zich uit staren en dronk af en toe een slokje uit het bierflesje wat hij in zijn hand had.

Sijmen beseftte dat hij de lamlendigheid uitstraalde, die hij voelde. Hij voelde zich totaal opgebrand.

Zijn mobiel ging weer over. Hij pakte hem op en zonder te kijken wie er belde, zette hij hem uit. Even had hij de neiging om zijn mobiel in het water te gooien.

Sijmen drukte zijn zonnebril verder op zijn neus en nam nog een slok bier, terwijl hij somber voor zich uitbleef staren. Hij sloot zijn ogen achter de glazen van de zonnebril en hield zijn gezicht richting de zon.

Niet veel later hoorde hij dat er een motorbootje richting zijn jacht kwam. Het gesputter hield vlak bij zijn jacht stil. Sijmen nam niet eens de moeite om te kijken wie er aankwam, toen hij voelde dat iemand aan boord klom.

Er viel een schaduw over hem heen.

Hij opende één oog en keek hiermee omhoog. Zijn jongste zus, Josine van zestien, stond voor hem.

Ze blokkeerde de zon. Hij had haar min of meer al verwacht, omdat hij het geluid van de motor van haar bootje herkend had.

Zijn zus sloeg hem bezorgd gade.

‘Is er wat?’ vroeg hij met een stugge monotone stem.

Ze negeerde zijn stugheid, omdat ze prima aanvoelde in wat voor een gemoedstoestand hij was.

‘Mama vraagt of je thuis komt. Er is gisteren belangrijke post voor je gekomen... van de notaris! Aangezien je gisteren niet thuis kwam, vroeg mama of ik je vandaag op wilde gaan halen,’ zei ze veelbetekenend.

‘Wie is er nu weer dood?’ vroeg hij met dezelfde monotone stem.

Het klonk alsof hij verwachtte dat er nog meer ellende over hem heen zou komen.

‘Geen idee. Ik ga toch geen post voor jou openmaken. Mama zei, dat ze van niemand had gehoord, dat er een familielid overleden was. Dus misschien is het iets anders.’

‘Hmmm,’ bromde haar broer.

Hij stond traag op en liet zijn blik over zijn zus glijden.

‘Waarom heb je de brief niet meegebracht?’

‘Mama vond dat ik je maar moest gaan halen. Op die manier weet ze in ieder geval zeker dat je ook weer eens een gezonde maaltijd naar binnen krijgt,’ vertelde zijn zus hem, terwijl ze hem doordringend aan bleef kijken.

Hij keek strak terug.

Na haar een tijd lang zwijgend aangekeken te hebben, knikte hij vaag met zijn hoofd.

‘Kan ik met jouw bootje mee naar huis?’ vroeg hij langzaam.

‘Ja, geen probleem.’

Sijmen dronk zijn bierflesje leeg en zette het in het krat. Bijna alle flesjes waren leeg, constateerde zijn zus.

Josine staarde er even bezorgd naar. Ze vond dat haar broer veel te veel dronk. Ze zei er echter niets van, want ze wist hoe het kwam dat hij te veel dronk.

Ze hielp hem met het afsluiten van zijn jacht. Daarna klommen beiden via een klein metalen trapje, dat aan de achtersteven hing, omlaag naar het kleine sloepje met buitenboordmotor.

Josine trok de motor weer aan en stuurde haar boot naar een aanlegsteiger net buiten Harderwijk, waar de tuin van het ouderlijk huis pal aan het water grensde.

Sijmen pakte een touw, wat aan de voorsteven vastzat en sprong uit de sloep toen zijn zus de boot aanmeerde. Hij maakte het touw met een paalsteek aan de meerpaal vast. Zijn zus deed hetzelfde met het touw dat aan de achtersteven vastzat.

Broer en zus liepen naar het huis toe. Hun ouders zaten op het terras in de schaduw van een paar grote berkenbomen de krant te lezen en keken op toen Sijmen en Josine naderden.

Hun moeder stond op.

‘Wil je een lekker koud pilsje, Sijmen?’ vroeg ze, terwijl ze naar de keuken liep.

‘Geef hem maar een kop koffie, dan wordt hij nuchter!’ riep zijn zus hun moeder na.

Sijmen gaf zijn zus een nijldige blik, maar zei niets. Zijn moeder liep even later naar hem toe en hield hem een beker koffie voor.

‘Je bent beslist niet goed bezig, Sijmen! Ga eens met iemand praten. Dit kan écht zo niet langer doorgaan!’ zei ze streng.

‘Ik zie nog wel,’ bromde hij terug. Hij keek even bedenkelijk naar de beker met koffie, maar pakte hem toen toch aan en mompelde een bedankje. Hij nam een paar grote slokken koffie en had toen pas in de gaten dat zijn moeder hem de enveloppe van de notaris voor hield. Ze had hem kennelijk gelijk met de koffie meegebracht en overhandigde hem nu.

Hij staarde er even fronsend naar en treuzelde om de enveloppe open te maken. Toen hij opkeek, zag hij dat zijn ouders en zus hem gespannen op zaten te nemen. Hij slaakte een lange zucht en scheurde hem toen open.

Zijn ogen gleden snel over de tekst. Daarna vouwde hij de brief weer dubbel.

‘En?’ vroeg zijn zus nieuwsgierig, terwijl ze half over zijn stoel hing.

‘Ik mag jou gaan verkopen!’ grapte hij. Hij trok een grimas.

‘Hahaha!’ lachte Josine gemaakt, ergens allang blij dat Sijmen een grapje maakte.

Hij had immers een nare tijd achter de rug. Er moest beslist iets gebeuren wat hem uit de neergaande spiraal zou kunnen halen. Iedereen hoopte van harte dat de brief van de notaris dit zou kunnen bewerkstelligen, want tot op heden had nog niemand echt tot hem door kunnen dringen.

Sijmen zat nu sinds een half jaar depressief thuis of eigenlijk sinds een half jaar op zijn zeiljacht depressief te wezen. Zijn huis had hij verkocht omdat hij niet meer aan zijn oude leven terug wilde denken en hij daar te veel aanloop kreeg.

Sijmen was een bekend zanger geweest... één van de populairste van Nederland. Hij had diverse keren per dag opgetreden. Af en

toe was het wel eens te veel van het goede om vier à vijf optredens op één dag te hebben, maar hij had het altijd leuk werk gevonden. Het enthousiasme van het publiek, dat luidkeels zijn liedjes meezong en hem aanmoedigde om hun lievelingsliedjes voor hen te spelen en te zingen, had hem altijd op de been gehouden.

Hij had als artiestennaam John Simons gehad en de zalen waren altijd uitverkocht geweest. Meestal met jong publiek. Hij had gebruik van levenslust. Hij had plezier gemaakt met de bandleden, die zijn vrienden waren geworden en had genoten van het leven.

Dat was voor die vreselijke gebeurtenis geweest.

De dag dat alles veranderde...

Vanaf die dag had Sijmen niet meer op het podium gestaan, niet meer gezongen en niet meer in de publiciteit getreden. Hij had een complete gedaanteverwisseling ondergaan door zijn baard te laten staan en zijn korte stekeltjeskapsel lang te laten groeien, zodat het nu bijna tot op zijn schouders hing. Hij had zijn contactlenzen uitgedaan en was zijn bril daarvoor in de plaats weer gaan dragen.

Hij bleef de enveloppe in zijn handen ronddraaien, terwijl hij er met gefronste wenkbrauwen naar staarde.

‘Nou?’ drong zijn moeder aan, terwijl ze hem onderzoekend aankeek.

‘Ik schijn een huis geërfd te hebben. Ik word dus verzocht naar Altweeterheide, een naburig dorpje van de gemeente Weert, te komen. Morgenochtend wel te verstaan en dan nog wel om negen uur. Zou die notaris wel weten dat ik helemaal in Harderwijk woon?’ mompelde Sijmen een beetje sarcastisch.

Josine trok de enveloppe uit de handen van haar broer.

‘Duh...Natuurlijk weet ie dat! Anders had hij je toch nooit een brief kunnen sturen!’ zei ze, terwijl ze met de enveloppe voor zijn neus wapperde.

‘Van wie heb je dat huis geërfd?’ vroeg zijn vader verbaasd.

Sijmen haalde zijn schouders op.

‘Dat staat er niet in. Dat zal ik morgen dan wel te horen krijgen.’

‘Wil je dat ik mee ga?’ vroeg zijn vader, wetende dat zijn zoon zich niet meer zo prettig onder de mensen voelde.

Sijmen wierp een vluchtige blik naar zijn vader. ‘Nee, dat hoeft niet. Het lukt wel,’ verzekerde Sijmen hem.

2.

Sijmen had, zoals het laatste half jaar gewoon was, ook deze nacht weer slecht geslapen. Daarom was hij vroeg opgestaan. Hij zette koffie om wakker te worden en wakker te blijven en was na het drinken van een paar koppen koffie eerder dan gepland vertrokken.

Hij was veel te rusteloos geweest om af te wachten totdat het tijd was om weg te gaan. Zodoende arriveerde Sijmen die ochtend al vroeg bij het notariskantoor. De receptioniste deed open toen hij bij het desbetreffende kantoor aanbelde. De jonge vrouw was vriendelijk en leidde hem naar een wachtruimte, waar ze hem een kop koffie aanbood.

Sijmen nam deze dankbaar aan. Hij had beslist cafeïne nodig na de autorit van ruim anderhalf uur, die hij net achter de rug had.

Niet veel later mocht hij al bij de notaris komen. Sijmen nam plaats in de stoel tegenover het bureau van de man. Hij had zijn kop koffie mee naar binnen genomen en wachtte rustig af, terwijl hij een paar slokken koffie nam.

Heel langzaam ontwaakten zijn hersenen.

De notaris zag er verrassend jong uit en niet zoals je zou verwachten van een notaris. Normaal gesproken had Sijmen altijd een “stoffige” oude man, in een ouderwets maatpak en met een leesbril laag op zijn neus voor ogen gehad, maar het enige wat nu overeenkwam waren het pak, in dit geval beslist niet ouderwets en de bril, welke geen leesbril was.

De notaris nam Sijmen even onderzoekend op en pakte daarna een map met papieren van de stapel, die rechts op het bureau opgestapeld lagen. Sijmen boog zich voorover en leunde met zijn ellebogen op het bureau, terwijl hij de man vragend aankeek.

‘Ik heb begrepen dat ik een huis geërfd heb, maar mijn ouders en ik staan voor een raadsel. We hebben geen idee wie van onze familieleden mij dat nagelaten kan hebben?’ vroeg Sijmen min of meer gespannen, omdat hij er tegenwoordig een hekel aan had om voor verrassingen te komen staan.

De notaris schraapte zijn keel.

‘Bent u Sijmen Johannes Sebastiaan de Graaf, zoon van Sebastiaan Sijmen Johannes de Graaf en Alida Clarinda van Impelen, geboren op 8 mei 1985 te Harderwijk?’ vroeg de notaris plechtig.

‘Ja, dat klopt,’ beaamde Sijmen.

‘Heeft u een legitimatiebewijs bij u?’ vroeg de notaris nu.

Sijmen trok zijn portefeuille uit de binnenzak van zijn jasje en overhandigde hem zijn paspoort.

De man bestudeerde het document aandachtig, Sijmen nog steeds in onwetendheid latend.

De notaris schraapte toen zijn keel weer.

‘De reden dat ik u heb laten komen is, omdat een oudoom van u een paar maanden geleden overleden is. Zijn naam was Johannes Sebastiaan Sijmen de Graaf,’ vertelde de notaris hem nu.

Sijmen fronste zijn wenkbrauwen en keek verbaasd naar de notaris.

‘Ik ken helemaal geen Johannes Sebastiaan Sijmen de Graaf. Hoewel de namen van deze man in een andere volgorde dezelfde namen zijn als de mijne, die van mijn vader en die van mijn opa,’ zei Sijmen nu bedenkelijk.

‘Hij was de tweelingbroer van uw grootvader Sijmen Sebastiaan Johannes de Graaf. Uw oudoom en uw grootvader waren jarenlang gebrouilleerd met elkaar. Ze hebben in geen jaren contact met elkaar gehad. Waarschijnlijk is dat dan ook de reden waarom u niet van zijn bestaan af wist,’ verduidelijkte de man tegenover hem nu.

Sijmen knipperde met zijn ogen.

‘Oh?’ zei hij stomverbaasd en fronste zijn wenkbrauwen weer. ‘Ik begrijp alleen nog niet wat dit alles nu met mij te maken heeft?’

‘Uw oudoom wist namelijk wél van uw bestaan af en stond erop dat u na zijn dood zijn huis zou erven. Helaas heeft het eventjes geduurd voordat we u gevonden hadden. U bleek een paar maanden geleden uw huis verkocht te hebben en er was geen vast postadres meer van u bekend. We hebben de brief uiteindelijk maar naar uw ouders gestuurd. Vandaar dat u nu pas op de hoogte bent gesteld van zijn overlijden,’ legde de notaris hem uit.

Sijmen keek de man niet echt begrijpend aan en knipperde weer met zijn ogen.

‘Waarom wilde mijn oudoom míj dat huis nalaten?’

‘Het was nu eenmaal zijn laatste wens dat u als zijn wettige erfgenaam benoemd werd. Wat betekent dat u alles van hem erft.’

‘Sorry?’

‘Aangezien uw oudoom niet getrouwd was en geen kinderen had, bent u de wettige erfgenaam van de heer Johannes Sebastiaan Sijmen de Graaf,’ herhaalde de notaris nog eens.

‘Waarom ik? Ik ken die man helemaal niet! Ik begrijp ook niet waarom mijn vader in dit geheel overgeslagen is!’ zei Sijmen, terwijl hij de notaris onderzoekend aankeek. Hij snapte er werkelijk niets van.

De man achter het bureau haalde laconiek zijn schouders op.

‘Geen idee. Er staat nadrukkelijk in het testament dat de erfenis over moet gaan naar de zoon van de zoon van zijn tweelingbroer en dat bent u!’ legde de notaris geduldig uit.

‘Ja, dat klopt. Ik heb verder alleen nog drie zusters en mijn vader is enig kind,’ zei Sijmen bedenkelijk, zich nog steeds afvragend waarom zijn oudoom hem als erfgenaam aangewezen had en niet zijn vader.

Hij liet het even bezinken en sloeg de notaris aandachtig gade.

‘Oké. Waar kan ik het huis vinden wat ik geërfd heb en welke haken en ogen zitten er aan vast om het te erven?’ vroeg Sijmen argwanend.

De notaris zocht in de map papieren, die voor hem op het bureau lagen naar het testament van zijn cliënt. Hij schraapte weer zijn keel.

‘Het huis van de heer De Graaf, uw oudoom dus, staat in de Oranje Nassau straat even verderop aan de rand van het dorp. Uw oudoom bezat weinig geldelijke bezittingen om te erven, maar hij was de eigenaar van een groot huis. Het huis is oud, maar in een goede staat. Er omheen ligt een grote lap grond. De grond heeft de meeste waarde. Er zitten niet echt haken en ogen aan vast. Er is alleen één maar... u moet het huis delen,’ vertelde de notaris hem.

Sijmen ging rechtop zitten. Hij had opeens alle aandacht voor de notaris.

‘Delen? Ik dacht dat u zei dat ik de enige erfgenaam was?’ vroeg Sijmen verbaasd.

‘Nee, dát heb ik niet gezegd. Ik heb gezegd dat u de wettige erfgenaam bent van uw oudoom. Maar momenteel woont er een zekere Chris van der Heijden in dat huis. Chris heeft voor uw oudoom gezorgd en uw oudoom stelt dan ook dat: mocht u het huis willen verkopen, u dat als eerste aan Chris aan moet bieden en dat Chris hiervoor dan slechts één euro moet betalen, niet meer en niet minder. Mocht u besluiten zelf in het huis te gaan wonen, dan moet u voor Chris voor een ander soortgelijk onderkomen zorgen. Dat is slechts één van de voorwaarden, die uw oudoom gesteld heeft. De tweede voorwaarde is, dat u één jaar lang zonder

langdurige onderbreking in het huis moet wonen om er achter te komen welke van deze twee keuzes u moet maken en in de tussentijd zou Chris niet uit het huis gezet mogen worden,' zei de notaris nadrukkelijk.

'Wat is Chris van der Heijden van mijn oudoom?' vroeg Sijmen weer.

De notaris kuchte ongemakkelijk.

'Chris heeft, zoals ik al zei, voor uw oudoom gezorgd toen uw oudoom ziek was en was een goede kennis van uw oudoom. Voor de goede orde als u binnen een maand, na het voorlezen van het testament, niet uw intrek in het huis heeft genomen, dan vervalt de erfenis en erft Chris uiteindelijk alles. Het is belangrijk dat u dat begrijpt!' zei de notaris stellig.

Sijmen bekeek de man even onderzoekend en knikte toen om aan te geven dat hij het begreep. De notaris overhandigde hem toen de papieren van het huis en gaf Sijmen ook een foto met de afbeelding van een huis erop.

Het was inderdaad een groot huis. Het was zo te zien voor het grootste gedeelte met hout betimmerd en de ramen waren beschermd met rood-witte luiken. Er lag een keurig bijgehouden tuin omheen met een groot grasveld en wat appelbomen, die langs de zijkant van de omheining stonden. Het geheel zag er inderdaad oud maar goed verzorgd uit, vond Sijmen, terwijl hij naar de foto staaarde.

De notaris las hem de rest van het testament voor en gaf Sijmen daarna nog wat papieren die getekend moesten worden. Hij kreeg ter afsluiting een kopie van de eigendomsakte van het huis en van het testament van de notaris met de belofte dat de originele papieren zo snel mogelijk nagestuurd zouden worden. Vervolgens kreeg Sijmen een routebeschrijving om zonder problemen bij het huis te kunnen komen. Daarna namen de heren afscheid en stond Sijmen niet veel later weer buiten bij zijn auto.

3.

Sijmen moest het nieuws even tot zich in laten werken. Hij vond het vreemd dat de notaris zo weinig over Chris van der Heijden had verteld. Hij vroeg zich af hoe oud die Chris eigenlijk was. Het zou ergens wel prettig zijn geweest als hij deze goede man tijdens het bezoek aan de notaris had ontmoet. Nu zou hij de man overvallen met zijn bezoek.

Zou Chris weten dat hij ook in het testament van Johannes de Graaf genoemd was? En wist hij ook aan welke regels de wettige erfgenaam van Johannes de Graaf zich moest houden om het huis echt te erven? Wat zou de man eigenlijk van Johannes de Graaf zijn geweest: een butler?...Een vriend?... Zijn partner?

De notaris had aangegeven dat Johannes de Graaf nooit getrouwd was geweest. Sijmen vermoedde daarom dan ook dat Chris niet de partner van Johannes was geweest. Je liet je partner ten slotte niet op een dergelijke vreemde manier een huis erven. Waarschijnlijk was Chris de butler of een goede vriend van Johannes geweest en was hij van eenzelfde leeftijd als zijn oudoom of misschien een stukje jonger.

Chris was ten slotte degene geweest die zijn oudoom verzorgd had en hij had vermoedelijk ook het huis moeten onderhouden. Dat moest voor een bejaarde man een hele opgave zijn.

Sijmen nam aan dat hij met deze Chris waarschijnlijk wel tot een goede deal zou kunnen komen. Het huis zou immers voor deze man alleen veel te groot zijn en het zou ook beslist een zwaar karwei zijn om dat te blijven onderhouden. De goede man werd er tenslotte ook niet jonger op.

Sijmen verwachtte dat de notaris Chris waarschijnlijk wel van de voorwaarden op de hoogte had gesteld. Hij zou dus weten wat er speelde. Wellicht als hij het slim aan zou pakken, kon hij Chris misschien overhalen om een kleiner huisje of appartement te zoeken, wat hij dan voor hem zou kunnen kopen. Het zou voor de oude man een heel stuk makkelijker zijn om een kleiner huis te onderhouden en schoon te houden.

Het zou ook erg prettig zijn als hij het huis van Johannes de Graaf voor zichzelf zou hebben en misschien over een jaar voor een goede prijs zou kunnen verkopen. Hij kon zich niet voorstellen dat een bejaarde man erg gehecht zou zijn aan het oude huis van zijn vriend als daar een spiksplinternieuw huis tegenover stond.

Als hij het heel voorzichtig zou brengen, zou de oude man waarschijnlijk makkelijk over te halen zijn om te gaan verhuizen. Hij had in ieder geval een heel jaar de tijd om er over na te denken hoe hij het aan zou kunnen pakken.

Natuurlijk had Sijmen veel geld over gehouden van zijn optredens en platenverkoop. Alleen dat zou nu drastisch gaan verminderen omdat hij geen grote inkomsten meer had van zijn optredens. De royalty's van de platen gingen gewoon door maar aangezien hij minder in de openbaarheid trad, zou de platenverkoop straks ook minder worden. Er werden geen platen meer uitgebracht en daarom zou het prettig zijn om van de verkoop van het huis een aardig centje over te houden.

Sijmen voelde er weinig voor om zo ver van zijn familie af te gaan wonen, dus om in Altweeterheide te blijven wonen was niet echt een optie. Zijn familie had een hechte band met elkaar en ze stonden altijd voor elkaar klaar als iemand de anderen nodig had. Hij had hen nu nog veel te hard nodig. Helemaal na die nare gebeurtenis. Voor een jaar hier te gaan wonen, zou misschien nog wel lukken, maar beslist niet voor altijd.

Sijmen realiseerde zich ook, dat als hij recht op de erfenis zou willen blijven houden, hij in ieder geval binnen een maand in het huis moest gaan wonen en dat een jaar lang vol moeten houden, terwijl Chris daar ook verbleef.

Sijmen pakte de foto weer tussen de papieren uit en liet zijn blik nog eens over het huis gaan. Zo te zien stond het in een rustige omgeving. Het was omringd door bomen, dus waarschijnlijk stond het aan de rand van een bos of zo. Het was in ieder geval een ideale plek om zich terug te trekken zonder al te veel gestoord te worden.

Zijn eigen huis was hij ontvlucht omdat de fans wisten waar hij woonde. Er waren elke dag wel een aantal meiden geweest, die op hem hadden staan wachten. Ze wilden dan samen met hem op de foto of een foto met handtekening, maakten een praatje en gingen daarna meestal wel weer weg. Hij had echter helemaal geen behoefte meer aan dat soort aanloop. Een jaar lang in de vergetelheid zou hem beslist goed doen.

Sijmen realiseerde zich opeens dat het misschien lang zo gek nog niet was dat Chris er zou zijn. Misschien wilde de man, terwijl hij daar verbleef, wel voor hem werken. Hij zou hem er een goed salaris voor kunnen geven. Ondertussen zou hij rustig na kunnen denken wat hij verder met

zijn leven zou willen doen. Als het jaar voorbij was, zou hij de oude man met pensioen kunnen sturen en voor hem dan die kleinere hanteerbaardere woning kunnen kopen. Daar zou hij heel tevreden mee moeten zijn.

Chris zou hier echt veel meer aan hebben dan wanneer Sijmen hem het huis van zijn oudoom voor één euro verkocht. Wat moest een oude alleenstaande man nou in vredesnaam met een dergelijk groot huis?

Hijzelf zou het huis kunnen moderniseren en op kunnen knappen waar het nodig mocht zijn, zodat hij het voor een mooie prijs zou kunnen verkopen.

Het restant wat overbleef van de koop van het kleinere huis voor Chris en de verkoop van het huis van zijn oudoom zou zijn appeltje voor de dorst zijn. Sijmen besloot eens een kijkje te gaan nemen bij het huis om te zien wat hij kon doen om Chris zover te krijgen om een deal met hem te sluiten. Hij stapte in zijn auto en reed naar het huis toe.

Het huis bleek inderdaad net buiten het dorpje Altweerterheide, aan de rand van het bos, te staan. De rust beviel Sijmen wel. Hij keek om zich heen. Er kwam hier inderdaad weinig verkeer langs. Waarschijnlijk alleen het bestemmingsverkeer van de bewoners in de huizen die in de buurt bij dit huis stonden.

Hij zag dat het einde van de straat doodliep en de twee huizen die daar stonden, waren de enige twee in dit stukje straat naast het huis van Johannes de Graaf.

Het was dé perfecte plek om zich af te zonderen. Hij wierp weer een blik op het huis. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Het leek eigenlijk minder burgerlijk dan dat hij op de foto had gezien. Er was iets drastisch veranderd! De hele voorkant was niet langer meer naturel gekleurd. De gevel was nu hardroze en de rood-witte panelen van de luiken en kozijnen van de deur en ramen waren turkooizen blauw met appeltjesgroene randjes.

Hij knipperde met zijn ogen alsof hij zijn ogen niet geloofde en bleef er verbaasd naar staan kijken. Het geheel zag er bijzonder bont uit. Hij checkte het adres opnieuw en liet zijn ogen nog een keer door het stukje straat gaan waar hij stond om te zien of er inderdaad geen ander huis stond, die wat meer op het huis van de foto leek. Maar nee, het adres klopte en het huis was beslist het huis van de foto hetzij dan nu in een andere kleur. Hij vroeg zich af hoe

recent de foto eigenlijk was geweest die de notaris hem had gegeven. Hij begreep dat hij geen antwoorden met staren zou krijgen en deed daarom het tuinhokje open en liep het pad op naar het huis.

Bij de voordeur zat nog een ouderwetse deurbel. Het was een koperen trekbel, die keurig opgepoetst de bezoekers tegemoet blonk.

Sijmen trok eraan. Ergens in het huis klonk een luid gerinkel, maar er werd niet opengedaan. Hij trok nog eens aan de bel, maar het resultaat bleef hetzelfde als bij de eerste keer bellen. Er was kennelijk niemand thuis.

Hij liep om het huis heen om te zien of er iemand achter het huis was, die misschien de bel niet gehoord zou hebben. De oude man zou natuurlijk een beetje doof kunnen zijn. Er gleed gelijk een glimlach om zijn mond, toen hij beseftte dat de man eigenlijk stokdoof zou moeten zijn als hij dat harde geluid niet had gehoord.

Aan de achterkant van het huis was een grote tuin. Deze was leeg. Er stond wel een ladder tegen het huis aan en het roze schilderwerk was duidelijk nog niet klaar. De planken aan de achterkant van het huis waren nog steeds naturel van kleur.

De volgende vraag rees bij hem op: Waarom zou een oude man het huis met burgerlijke kleuren in een afschuwelijke kleur roze met turkooizen kozijnen en luiken met appeltjesgroene randjes schilderen? Het antwoord moest nog even op zich laten wachten want de deuren en ramen waren echter allemaal afgesloten en er was niemand te bekennen.

Omdat het ondertussen al tegen het middaguur liep, besloot Zijmen terug te rijden naar het centrum van het dorp om daar wat te gaan eten. Hij zou later in de middag nog wel een keer langs het huis gaan om te kijken of Chris ondertussen thuis was gekomen.

Het weer was heerlijk. Hoewel het nog voorjaar was, leek het al volop zomer. De zon stond hoog aan een heldere blauwe lucht en daarom besloot Zijmen het broodje dat hij bij de bakker gekocht had op te eten in het park, wat zich tegenover de bakkerij bevond.

Terwijl hij over het voetpad het park in liep, zag hij wat jonge moeders met kinderen in de leeftijd van twee à drie jaar genieten van de zon op het grasveld. Er zat een ouder echtpaar op een bankje en bij de vijver stonden een paar tieners hun lunch aan de eenden te voeren. De vijver was redelijk groot. Er was een klein

muurtje omheen gebouwd, zodat kleine kinderen niet al te snel de vijver in konden vallen. In het midden van de plas was een klein eilandje waar twee eenden zaten te broeden.

Sijmen beseft hoe rustig het in het park was en genoot van de anonimiteit. Niemand leek het op te vallen dat er een bekende popzanger vlak bij hen stond. Toegegeven hij zag er dan wel niet meer uit als de bekende popzanger, maar je zou hem nog wel herkennen als je goed naar hem keek. Het beviel hem dan ook dat hij hier gewoon even zichzelf kon zijn. Zij blik gleed weer naar de kinderen die de eenden voerden.

Plotseling kreeg hij een harde duw in zijn rug en hoorde hij gelijktijdig een kreet. Voordat hij echter kon reageren, verloor hij zijn evenwicht. Hij greep in de wilde weg om zich heen en voelde dat hij iemand vast greep. Het enige nadeel was dat deze persoon ook viel. Beiden vielen ze dan ook de vijver in.

Een luide plons volgde.

Sijmen ging kopje onder. Het schoot door hem heen dat de vijver niet alleen groot was, maar ook dieper dan dat hij gedacht had. Hij werkte zich omhoog om weer boven water uit te komen. Hij kreeg al snel bodem onder zijn voeten en stond op. Het water bleek maar tot halverwege zijn dijbenen te komen.

Hij zag zijn broodje iets verderop drijven wat al snel aangevallen werd door de nog hongerige eenden. De broedende eenden waren door alle drukte opgevlogen. Hij voelde even met ze mee. Hij kende dat gevoel.

Toen hij om zich heen keek, zag hij een spartelde vrouw, die nog steeds worstelde om bodem onder haar voeten te krijgen om te kunnen gaan staan. Hij boog voorover, pakte haar bij een bovenarm vast en trok haar omhoog. Zodra ze eenmaal stond, wreef ze met één hand het halflange haar uit haar ogen. Ze wierp een nijdige blik naar een jongetje dat aan de rand van de vijver stond. Dat jongetje was niet ouder dan drie of vier jaar en keek verschrikt naar de twee mensen in het water.

‘Tim! Hoe vaak heb ik je niet verteld om niet zo te rennen en je dan op me te storten! Moet je nu eens zien wat je er van komt,’ viel ze tegen hem uit.

De jongen trok een pruillip en begon onbedaarlijk te huilen. Hij keek van de een naar de ander. Het was eigenlijk wel grappig en een lachkriebel borrelde bij hem omhoog. Hij kon er niets aan doen dat hij begon te grinniken. De jonge vrouw blikte

verstoord opzij naar hem, alsof ze zich nu pas realiseerde dat er nog iemand anders in het water was gevallen.

‘Ik snap echt niet wat er te lachen valt, hoor!’ viel ze nu boos tegen Sijmen uit alsof ze het tegen een kind had. ‘Ik vind dit helemaal niet leuk!’ zei ze, terwijl ze met haar rechterarm een wild gebaar maakte. Gelijktijdig trok ze een pijnlijk gezicht en greep haar onderarm vast waarmee ze naar hem uitgehaald had.

‘Sorry, maar je moet toch toegeven dat dit ergens wel komisch is. De aanblicter van dit alles is nog droog, terwijl wij lopen te druipen,’ zei Sijmen nog steeds grinnikend en wees naar het huilende jongetje.

De jonge vrouw had echter geen aandacht meer voor hem, maar staarde ongelovig naar haar arm en kromp weer in elkaar toen ze haar arm opnieuw bewoog.

Sijmen zag haar nu een pijnlijk gezicht trekken, terwijl ze haar arm bleef ondersteunen met haar andere hand.

‘Is alles goed?’ vroeg Sijmen, lichtelijk bezorgd door wat hij zag.

‘Nee..., ik geloof het niet. Volgens mij... heb ik mijn arm gebroken,’ zei ze ongelovig, hem een vluchtige blik gunnend. ‘Ik denk dat ik tijdens mijn val het muurtje heb geraakt.’

Ze kreunde. Haar gezicht vertrok van pijn en keek weer naar de arm, welke ze nog steeds vasthield.

Sijmen waadde een paar passen door het water naar haar toe en bekeek haar onderarm nu ook. Haar pols stond inderdaad vreemd.

‘Ik denk dat je gelijk hebt. We moeten naar het ziekenhuis. Is er hier eentje in de buurt?’ vroeg hij.

‘Er is een ziekenhuis in Weert,’ zei ze, ondertussen haar arm vasthoudend.

‘Oké, ... Vertel maar hoe ik moet rijden. Mijn auto staat hier vlakbij,’ zei hij, terwijl hij haar uit het water optilde en over het muurtje van de vijver op het gras zette.

Er stonden intussen aardig wat mensen bij de rand van de vijver om te kijken wat er aan de hand was. Sijmen liet zijn blik over de menigte glijden. Hij was even bang dat ze hem zouden herkennen, maar dat bleek niet het geval. Er flitsten geen camera’s om dit alles vast te leggen. Dat stelde hem gerust. Hij keek weer naar de jonge vrouw.

‘Zijn er nog meer kinderen van jou in het park of is Tim de enige?’ vroeg hij toen hij zichzelf ook aan de kant gehesen had. Hij

wierp weer een blik naar de menigte die langs de kant van de vijver naar hen stond te kijken.

‘Tim is de enige,’ vertelde de jonge vrouw hem met een pijnverbeten gezicht.

Het viel haar, ondanks de pijn, op dat de man naast haar zowaar de naam van Tim onthouden had. Ze keek even opzij. Hij was net zo nat als zij. Zijn kleding kleefde aan zijn lichaam, maar hij scheen er totaal geen aandacht aan te besteden. Ze besepte dat zij er net zo fraai uit zou zien als hij.

Nét weer iets voor haar, liep ze letterlijk een man tegen het lijf, dan verpeste ze het weer door met hem in de vijver te belanden. Ze kon niet eens zonder brokken te maken de aandacht van een man trekken, bedacht ze wrevelig.

De enige afspraak, die ze nu met hem had, was dat hij haar naar het ziekenhuis wilde brengen. Ze bestudeerde hem nog eens. Hij zag er ondanks die natte kleding wel leuk uit. Ze bedacht wrang dat dit alleen haar maar kon overkomen. Normale dates zaten er voor haar nooit in. Als ze niet, zoals nu, in een rare situatie terecht kwam, dan schrokken de mannen wel terug van de kinderen. Ze zag de man naar Tim lopen. Tim huilde nog steeds. De man hurkte bij de jongen neer. Hij legde een hand op de schouder van Tim.

‘Kom op, Tim. Niet huilen, joh! Je was wel een beetje wild, maar het gaat allemaal goed komen. Wij zijn dan wel nat, maar dat droogt wel weer en jouw mama moet even naar de dokter om naar haar arm te laten kijken. Als het meezit, krijgt ze straks een verband om haar arm wat hard wordt en dan heeft ze geen pijn meer,’ suste hij vriendelijk.

Tim keek schuldbevestigend naar de vrouw, die naast hem stond en begon te hikken. Hij zei verder niets, alleen het snikken werd iets minder. De vrouw pakte de hand van de jongen met haar goede hand vast, terwijl ze haar gebroken arm tegen haar borst liet rusten. Ze beet op haar lip toen ze haar arm per ongeluk iets verdraaide en zoog lucht naar binnen om de pijn te verdoezelen.

‘Kom, we gaan wel even een taxi regelen. Dan kunnen we naar het ziekenhuis,’ zei ze beslist, haar pijn wegbijtend. Het gezicht van Tim stond berouwvol. Hij trok een pruillip. Sijmen keek van de een naar de ander. Hij vroeg zich opeens af of ze inderdaad wel moeder en zoon waren. Als zij Tims moeder was, was ze beslist jong moeder geworden. Ze kon niet ouder zijn dan hijzelf.

‘We gaan helemaal geen taxi regelen. Mijn auto staat bij de bakker. Ik breng je wel. Dat gaat veel vlugger,’ viel Sijmen de vrouw in de reden toen hij haar weer een pijnlijk gezicht zag trekken.

Hij leidde de vrouw en de jongen naar zijn auto. De jonge vrouw aarzelde toen ze zag wat voor een dure auto het was. De glanzende zwarte Mercedes cabriolet was nu eenmaal geen auto welke natte mensen zou moeten vervoeren.

‘Ik denk dat we toch maar beter een taxi kunnen nemen,’ zei de vrouw onzeker intussen peinzend naar de dure auto kijkend.

‘Stap in!’ commandeerde Sijmen, terwijl hij de deur voor haar open hield. Hij duldde zeker geen tegenspraak.

‘We moeten veel te lang op een taxi wachten. Met mijn auto zijn we er eerder. Trouwens ik betwijfel het of een taxi natte mensen mee zal nemen.’

‘Maar nu... wordt bekleding van... jouw auto nat,’ stamelde ze ongemakkelijk.

‘Dat droogt wel weer!’ wimpelde hij rustig af.

Sijmen hielp de jonge vrouw met instappen en maakte de gordel voor haar vast. Daarna zette hij Tim op de achterbank vast in de riemen. Sijmen wist een rolletje fruittoffees uit een zijvak van de deur te toveren, wat nog niet helemaal op was en gaf het aan Tim. Deze was gelijk stil. Hij ging daarna achter het stuur zitten en startte de motor.

De jonge vrouw wist de naam van het ziekenhuis. Sijmen zocht het adres op internet op met zijn mobiele telefoon en printte het adres in zijn GPS systeem in. Daarna reden ze weg.

4.

Eenmaal bij het ziekenhuis hielp Sijmen hen weer uitstappen bij de ingang van de Spoedeisende Hulp en parkeerde daarna de auto in de buurt van de ingang. Hij liep vervolgens naar de receptie, waar in de tussentijd de jonge vrouw zichzelf al had ingecheckt.

Sijmen vertelde de receptioniste dat ze in een vijver gevallen waren en vroeg of hij misschien wat handdoeken en kleding zou kunnen lenen, zodat ze in ieder geval droog in te wachtkamer konden wachten. Hij legde uit dat ze gelijk naar het ziekenhuis waren gegaan omdat de jonge vrouw waarschijnlijk haar arm bij de val gebroken had en ze zich daarom nog niet hadden kunnen verkleeden.

Hij deed het op een dusdanige subtiele manier dat ze binnen niet al te lange tijd inderdaad handdoeken en droge ziekenhuisuniformen tot hun beschikking hadden.

Toen een verpleegster de jonge vrouw mee nam naar een kamertje om haar te helpen met omkleden, verdween Sijmen naar een toilet waar hij zichzelf van droge kleding voorzag. Dat voelde een stuk beter!

Niet lang daarna voegde hij zich bij de jonge vrouw en Tim. Er was al een dokter gearriveerd om te zien wat hij kon doen voor de patiënte. De dokter vermoedde ook dat haar pols gebroken was en stuurde hen daarom gelijk door naar de röntgenafdeling.

Daar moesten ze een tijdje wachten voor dat er foto's konden worden gemaakt. Er was een enorme wachtrij. Toen een verpleegster eindelijk de vrouw kwam halen, waren ze al een half uur verder. Nadat de röntgenfoto's klaar waren, werden ze teruggestuurd naar de Spoedeisende Hulp. Niet veel later kregen ze van een andere dokter te horen dat haar pols inderdaad gebroken was en werden ze doorverwezen naar de gipskamer waar hen verteld werd dat er spoedig een dokter bij hen zou komen om haar pols in het gips te zetten.

Het duurde echter ook nog een tijdje voordat er daadwerkelijk iemand kwam om haar pols, hand en een stuk van haar arm te voorzien van een gipsverband. Uiteindelijk konden ze naar huis en liepen ze met een paar plastic tassen vol natte kleding terug naar de auto.

Bij de auto schudde Sijmen de natte kleding uit de plastic zakken in de achterbak en legde de zakken toen op de zittingen

voor in de auto, dit om te voorkomen dat de natte stoelen hun droge kleding weer nat zou maken. Hij maakte Tim weer vast op achterbank en hielp toen de jonge vrouw met instappen.

‘Oké, vertel me nu maar waar je woont, dan breng ik jullie even thuis,’ zei hij, toen hij de motor startte.

De jonge vrouw vertelde het hem. Sijmen staarde haar ongelovig aan. Het adres, wat ze hem vertelde, kwam hem wel héél erg bekend voor.

Hij was daar die ochtend al eerder geweest.

Het was het *roze* huis.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Had Chris een dochter en een kleinkind? Was daarom die speciale regel in dat testament opgesteld, vroeg hij zich plotseling af.

‘Wat is jouw naam eigenlijk?’ vroeg hij bedenkelijk.

Voordat ze echter kon antwoorden, begon Tim opeens onbedaarlijk te huilen op de achterbank.

Ze draaiden zich allebei tegelijk om.

‘Wat is er?’ vroeg de jonge vrouw vermoeid.

‘Ik heb honger!’ riep Tim jammerend. ‘Héle erge honger!’

‘Als ik me niet vergis, komen we zo langs een McDonald’s. Zullen we daar even een patatje eten. Ik heb ergens ook wel trek. Ik ben al vanaf vanmorgen zeven uur op en heb sindsdien niet meer gegeten. Mijn broodje, wat ik aan het eten was, is in de vijver gevallen en door de eenden opgegeten. Trouwens als ik me niet vergis, hebben ze daar ook koffie en als ik ergens naar snak is het wel koffie,’ zei Sijmen overdreven, dit om een goed excuus te hebben om te kunnen stoppen bij de Mac.

Tim was op slag stil.

‘Ik vind patat heel erg lekker,’ vertelde Tim Sijmen blij glunderend.

Sijmen keek over zijn schouder naar Tim en glimlachte naar hem.

‘Nou in dat geval gaan we langs de McDonald’s,’ zei Sijmen.

‘We gaan helemaal niet langs de McDonald’s. We moeten naar huis! We zijn al veel te lang weggebleven.’ deed de jonge vrouw mede. Het klonk behoorlijk streng.

‘Waarom?’ vroeg Sijmen verbaasd.

‘Over een half uur moet ik thuis zijn. Dan gaat de school uit,’ meldde ze nu.

Sijmen keek met een ruk naar haar.